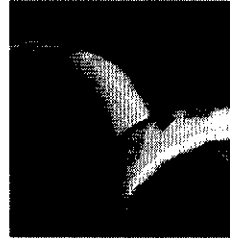
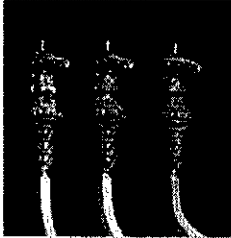

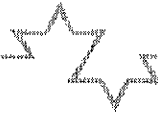
INSTITUTE
FOR
JEWISH
CONTINUITY

OPPORTUNITIES FOR LIFE-LONG LEARNING

7504 SEVEN MILE LANE • BALTIMORE, MD 21208

410-415-3755 • INFO@GOIJC.ORG • WWW.GOIJC.ORG

Ethics & Ethos: Timeless Lessons from the Weekly Parsha

Parshas Vaera: Learning to Believe

Rabbi Shmuel Silber

January 9, 2013

THIS COURSE IS DEDICATED IN MEMORY OF:

אסתר חנה ז"ל בת צבי ופרומה עלקא פייגא בת מאיר ופשא לאה ז"ל נח בן אברהם ופייגא ז"ל
MAY THEIR SOULS BE BOUND IN THE EVERLASTING BOND OF LIFE תהא נשמתם צרות בצרור החיים

1. שמות פרק 1

י וידבר יהוה אל-משה לאמר: יא בא דבר אל-פרעה מלך מצרים וישלח את-בני-ישראל מארצו:
 יב וידבר משה לפני יהוה לאמר הן בני-ישראל לא-שמעו אלי ואיך ישמעני פרעה ואני ערל שפתים:
 10. The Lord spoke to Moses, saying, 11. "Come, speak to Pharaoh, the king of Egypt, and he will let the children of Israel out of his land." 12. But Moses spoke before the Lord, saying, "Behold, the children of Israel did not hearken to me. How then will Pharaoh hearken to me, seeing that I am of closed lips?"

2. שמות פרק 1

יג וידבר יהוה אל-משה ואל-אהרן ויצום אל-בני ישראל ואל-פרעה מלך מצרים להוציא את-בני-ישראל מארץ מצרים:

13. So the Lord spoke to Moses and to Aaron, and He commanded them concerning the children of Israel and concerning Pharaoh, the king of Egypt, to let the children of Israel out of the land of Egypt.

3. שמות פרק 1

יד אלה ראשי בית-אבתם בני ראובן בכר ישראל חנוך ופלוא חצרן וכרמי אלה משפחת ראובן:
 טו ובני שמעון ימואל וימין ואהר ויכין וצחר ושואל בן-הכנענית אלה משפחת שמעון: טז ואלה שמות בני-לוי לתלדתם גרשון וקהת ומררי ושני חיי לוי שבע ושלשים ומאת שנה: יז ובני גרשון לבני ושמעי למשפחתם: יח ובני קהת עמרם ויצהר וחרון ועזיאל ושני חיי קהת שלש ושלשים ומאת שנה: יט ובני מררי מחלי ומושי אלה משפחת הלוי לתלדתם: כ ויקח עמרם את-יוכבד דדתו לו לאשה ותלד לו את-אהרן ואת-משה ושני חיי עמרם שבע ושלשים ומאת שנה: כא ובני יצהר קרח ונפג וזכרי: כב ובני עזיאל מישאל ואלצפן וסתרי: כג ויקח אהרן את-אלישבע בת-עמינדב אחות נחשון לו לאשה ותלד לו את-נדב ואת-אביהוא את-אלעזר ואת-איתמר: כד ובני קרח אסיר ואלקנה ואביאסף אלה משפחת הקרחי: כה ואלעזר בן-אהרן לקח לו מבנות פוטיאל לו לאשה ותלד לו את-פינחס אלה ראשי אבות הלויים למשפחתם: כו הוא אהרן ומשה אשר אמר יהוה להם להוציא את-בני ישראל מארץ מצרים על-צבאתם: כז הם המדברים אל-פרעה מלך-מצרים להוציא את-בני-ישראל ממצרים הוא משה ואהרן: כח ויהי ביום דבר יהוה אל-משה בארץ מצרים:

14. These [following] are the heads of the fathers' houses: The sons of Reuben, Israel's firstborn: Enoch, Pallu, Hezron, and Karmi, these are the families of Reuben. 15. And the sons of Simeon: Jemuel and Jamin and Ohad and Jachin and Zohar and Saul, the son of the Canaanitess, these are the families of Simeon. 16. And these are the names of Levi's sons after their generations: Gershon, Kehath, and Merari, and the years of Levi's life were one hundred thirty seven years. 17. The sons of Gershon: Libni and Shimei to their families. 18. And the sons of Kehath were Amram, Izhar, Hebron, and Uzziel, and the years of Kehath's life were one hundred thirty three years. 19. And the sons of Merari were Mahli and Mushi; these are the families of the Levites according to their generations. 20. Amram took Jochebed, his aunt, as his wife, and she bore him Aaron and Moses, and the years of Amram's life were one hundred thirty seven years. 21. And the sons of Izhar were Korah and Nepheg and Zichri. 22. And the sons of Uzziel were Mishael, Elzaphan, and Sithri. 23. Aaron took to himself for a wife, Elisheba, the daughter of Amminadab, the sister of Nahshon, and she bore him Nadab and Abihu, Eleazar and Ithamar. 24. And the sons of Korah were Assir, Elkanah and Abiasaph; these are the families of the Korahites. 25. Eleazar, the son of Aaron, took himself [one] of the daughters of Putiel to himself as a wife, and she bore him Phinehas; these are the heads of the fathers' [houses] of the Levites according to their families. 26. That is Aaron and Moses, to whom the Lord said, "Take the children of Israel out of the land of Egypt with their legions." 27. They are the ones who spoke to Pharaoh, the king of Egypt, to let the children of Israel out of Egypt; they are Moses and Aaron. 28. Now it came to pass on the day that the Lord spoke to Moses in the land of Egypt,

4. Rabbi Samson Raphael Hirsch: Exodus Chapter 6 Verse 14

(A)

Up till now Moses' and Aaron's efforts had been completely frustrated, and if nothing further was to occur, it would probably have been considered unnecessary to provide us with such exact proof of their parentage and relations. But, from this point onwards begins their triumphal mission, a mission which has never been accomplished before or after them, so that then it became a real necessity to first of all establish their parentage and relationships *so that for all time their absolutely human origin, and the absolutely ordinary human nature of their beings should be firmly established.*

(B)

Right from the earliest times it has occurred that men who have shown themselves quite strikingly to be benefactors to their people on account of their "godlike" deeds, have been invested after their passing away from this world, with a "godly" origin. We know well enough how, in later times, a Jew whose genealogical table was not available, and because it was not available, and because he brought the world a few sparks of light borrowed from the man Moses, became to be considered by nations as begotten of God, and to doubt his divinity became a capital crime. Our Moses was a man, remained a man and is to remain a man. When his countenance had already become radiant from what he was allowed to see of God, when he had already brought the Torah from heaven, and had miraculously and victoriously brought the people through the wilderness, God made him lay down here his genealogical table, and thereby establish

(C)

the fact how *הוא* *ביום דבר ה' אל משה בארץ מצרים* how, on the day when God first spoke to him in Egypt, people knew his parents and grandparents, his uncles and aunts and all his cousins, knew his origin and relations, had known him for eighty years in his perfectly ordinary human nature, subject to all failings and weaknesses, to all the limits and requirements of human beings, just like all other men amongst whom he had been born and grown up, *הם המדברים אל פרעה; הוא משה ואהרן*, they were men, like all other men, whom God selected for His great work, men like all other men who carried out His great work.

(D)

But if this "citation of origin" is once and for all to counter and oppose all erroneous deification, every illusion of an incarnation of Deity in a human form, if it wants to give us documentary evidence of the fact: Moses, the greatest man of all time, was just a man, nothing but an ordinary human being, and the position he attained towards God did not transcend the sphere of mortal beings.

5. רש"י שמות פרק ו פסוק יד

(יד) אלה ראשי צית אבתם - מתוך שהזקק ליחס שבטו של לוי עד משה ואהרן, שבציל משה ואהרן התחיל ליחסם דרך תולדותם מראובן.

6. מלבי"ם שמות פרק ו פסוק יד

א. (יד - כג) אלה ראשי בית אבותם. כאשר הזכיר כי הקב"ה בחר בשני האחים האלה לענין הגדול הזה, שהם יהיו שלוחים בין אל ישראל בין אל פרעה, ראה הכתוב להזכיר יחוסם וקדושת אבותיהם לתולדותם לבית אבותם, לברר כי הם היו ראויים למעלה זאת מכל ישראל, ונהג בזה כדרך הכתובים בכל ספורי התולדות להזכיר תחלה את הטפל בקצרה עד שבא אל העקר שבו יאריך בכל פרטיו, כמשל מי שנאבד לו מרגלית בין החול שכובר בכברה ומשליך את החול עד שמוצא את המרגלית, וכמ"ש רש"י בכ"מ.

ב. וכן התחיל פה מראובן והזכיר יחוסו בקצרה ועבר ממנו, כי בו לא נמצא המרגלית, וכן הזכיר יחוס שמעון בקצרה, עד שבא אל לוי ששם ימצא את המרגלית, כי הוא היה השבט הנבחר לה', וע"כ הודיע שני חיי לוי כי הוא היה הסגולה ויודע ה' ימי תמימים, ומבניו מצא את הסגולה בקהת, וע"כ אמר ושני חיי קהת, ומבני קהת מצא את המרגלית בעמרם והוא לקח את יוכבד דודתו מן האב, ומבין שניהם שהיו צדיקים יצאו שני בני היצהר שנבחרו לשליחות הגדול הזה, וע"כ חשב שני חיי עמרם כי הוא היה סגולה ויתר בני קהת הזכיר בקצרה כי היו טפלים, ואגב ספר שאהרן נשא בת זוגו מגדולי ישראל ויולד את כהני ה' המשוחרים בשמן משחת קדש, וגם אלעזר לקח אשה מבנות צדיקים ויולד את פנחס אשר נתן לו ה' את בריתו שלום:

(פ)

7. גור אריה: שמות פרק ו פסוק יד אות ל

וכל זה לברר את משה ואהרן, שבכל אלו תולדות לא בחר ה' להיות גואלים רק משה ואהרן, ולכך מתחיל לספר כל תולדות לוי¹⁴⁷. והשתא יתורץ גם כן מה שהתחיל מראובן ולא התחיל מלוי, לפי שהכתוב רוצה לומר כי משבט ראובן לא היה הקב"ה מביא הגואל, וגם משבט שמעון לא הביא הגואל, כי לא היה מוכן לזה אלא לוי דווקא, היינו שבט לוי¹⁵⁰. ולכן מונה הכתוב מראובן עד לוי שהוא

(ל) התחיל ליחסם דרך תולדותם. וקשה למה התחיל בשבט לוי ולא התחיל בייחוס משה ואהרן, לכתוב משה ואהרן בני עמרם בן קהת בן יצהר בן לוי¹⁴⁸, ונראה דחשב כל תולדותיו של לוי עד שבא ליחוס משה ואהרן,

שלישי לבטן¹⁵¹, ומפני זה היה מוכן לוי מבראשית לצאת¹⁵² ממנו הגואל¹⁵³.

7. Rabbi Samson Raphael Hirsch: Exodus Chapter 6 Verse 14

(A)

it also serves to oppose a no less pernicious delusion. That is why the register of names is not confined to the direct line of descent of Moses and Aaron — Jacob, Levi, Kehath, Amram, Moses — but contains the names of the tribes coming before Levi with all their descendants, as well as the other branches of the Levi tribe. For even if this proof of their descent in the first place establishes the purely human nature of Moses and Aaron, it might at the same time further the belief that, without exception, any and everybody is suitable to become a prophet. A man could be known as a complete idiot today, and tomorrow proclaim the word of God. The spirit of God could suddenly descend upon

(13) an ignorant uneducated person and lo! he can speak in seventy languages, which phenomenon is not without alleged instance in imaginary or pretended prophets in other circles; and then, the more ignorant, the more uneducated the prophet of today was yesterday, the greater the proof of the divinity of the Call that worked this change. Our register here counters this dangerous error. Certainly Moses and Aaron were men and nothing but men, but they were picked, chosen men. Had God wished simply to pick the first comer, other tribes than Levi stood at His disposal, and in Levi other branches than Kehath, and amongst the families of Kehath other households than Amram, and among Amram's children there was the older Aaron. But God chooses the noblest and most suitable to be His tools and messengers. Before he receives his call, the human being must develop and mature his human qualities. It was not Abraham nor Isaac but Jacob who became the real founder of the House of Israel. Not Reuben or Simeon but Levi is to be the chosen tribe. Not Aaron nor Miriam, but Moses became the "Messenger of God". Everything has to ripen up to the degree of fitness which qualifies it for selection. We have already referred on Ch. II, 11, 12, to the teaching of our sages that the spirit of God does not choose for its bearers weaklings or simpletons or

dependants, rather, the messengers of God stood forth as *גבר חכם ועשיר* already before their being selected, bodily, mentally and socially "healthy". Bodily, so that deluded impostors (i.e., those whose state of ill-health affect their mental outlook) should not send out morbid hallucinations which are given out and looked upon as visions of God. Mentally, because only a mind which has developed to its full human capacity can have the understanding to grasp the meaning of the Word of God, and hand it on. Socially, because only an independent person, who requires nothing for himself and seeks nothing for himself, can look on and understand men and things in that complete objectivity, without any, even subconscious, reference to himself, which is so necessary for a messenger of God.

8. שמות פרק ד

(יג) ויאמר בי אדני שלח נא ביד תשלח:

13. But he said, "I beseech You, O Lord, send now [Your message] with whom You would send."

9. ספורנו שמות פרק ד פסוק יג

(יג) שלח נא ביד תשלח. ביד מי שיהיה שליח מוכן לעשות שליחותך, ולא איש כמוני שיצטרך שתהיה עם פי ותוריני באופן שאתה תהיה המדבר:

10. רמב"ן שמות פרק ו פסוק יב

(יב) הן בני ישראל לא שמעו אלי - כי לא עשית דברי נשמעים להם, ואיך ישמעני פרעה. ועוד, כי אני ערל שפתים ואיני הגון שאדבר לפני מלך גדול. ויתכן לפרש שחשב משה אולי כי מפחיתותו לא שמעו אליו כי הוא ערל שפתים ולא יכין לדבר על לבם דברים טובים דברים נוחים אף כי ידבר לפרעה.

11. רש"י שמות פרק ו פסוק יג
ויוס אל בני ישראל - כום עליהם לכנהיגם בנחת ולסבול אותם:

12. חובת התלמידים: שיח עם המלמדים ואבות הבנים

הנה עד כמה שידוע כל אב וכל מלמד שבניהם התלמידיהם חקטנים אשר
לפניהם לא ישאר בקטנותם דך יגדלו ויהיו לאנשים גדולים בשנים. אפשר
גם גדולים בהורח ועבודה מ"מ ישגם אשר תכליתם רק מה שנגד עיניהם. וכיין
שרק נערים נגדם. לכן רק לחנך אותם לנערים טובים מטרחה. תורה ויראה רק
כעוד ילדותם רצונם להכניס אל קרבם די להם. אבל מלמד ואב כזה חוטא הוא
נגד די ועמו. צריך המלמד ותאב לדעת שאת בני די ונדולי ישראל עלתם לחנך
ולגלות. ואת הנערים אשר לפניהם ידאג לנשמת גדולות אשר עתה באבן ועלמם
להצמיחן ולהפריחן. גנן הוא בגן די לעבודת ולשמרת. ואף אם יראה בהם נערים
אשר לפי הכרתו מרי נפש הם ומדות רעות להם. ידע שזה טבע של גרעיני הנשמות
ובוסר המלאכים. מרים הם בותיטתם ומלאים עטים בגדלותם. אין מרח וטבע
רע בתחלת בילד ישראל תורונו קדושי ישראל הבעשים ותלמידיו אחרי ציל.
רק שצריכים לדעת איך לשמש בהם ולגדלם. למשל אם יש לפניו תלמיד צמדת
עקשנות שחיא רעה. וסובל המלמד ממנו הרבה. יתבונן חיי כאשר יבול ויקבל
של תורה ועבודת די. כמה חיי כל עבודתו בעקשנות ובמסירות נפש. לא קל
ולא הספך יחי. איש ישראל כמו שדורש המדריש יחי. (בריר ל"ט) אם מעמיד
דברים כחומה ע"ש. בכל דברי עבודת יחי חזק כחומה בצורה. ואם יראה תלמיד
במדת הכעס. הן אמת שבאופן זה שהנער משמש עתה במדת כעסו רעה היא
עד מאד. אבל האם בשביל זה יכולים לחלליט עליו לאמר שורש פודה ראש
ולענה בו נמוך וגרוע הוא בטבעו. האם לפי נשחק אנו על שוטח ששמע את תהלת
האתרוג וחסף לאכול זרע גרעין או בוסר ממנו. ויצעק ויעולל עליו לאמור. פרי
מר וארסי הוא האתרוג. האם יכולים לשער מראש את גזל התועלת אשר יוכל
המנהל המהונך לתוציא מן רעה כעס הכעסן. כאשר יתרוי אל קרבו ויקרבו
וילחיב את לבו ותפשו שיהיו מסורים לדי. לאש של מעלת יתהפך כעסו. כל מעשה

(A)

(B)

(C)

13. ארמור די חנוך מאלכסנדר (הובא בספר עיסורי תורה דף 57)

ויברך די אל משח ואל אחרן ויצום אל בני ישראל... סתם הכתוב ולא אמר מה
ציום - אלא. הפסוק שלאחריו. אלה ראשי בית אבותם הוא הוא הציווי שציוה די למשח
ולאתרן לאמור לבני ישראל. כלומר: הביטו אל צוד מהצבתכם. זכרו מי היו ראשי בית
אבותיכם. דעו שצאצאי השבטים אתם. זרע קודש. בני מלכים ואנשי יחס. ועטרת הקדושים
של עבדות ושיעבוד לא הולמתכם.